

Philipp Vandenberg

De achtste zonde

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Hij had al een paar keer op de bel gedrukt, maar toch werd er niet opgedaan. Toen haalde hij uit en bonsde op de deur. De beide in het zwart geklede mannen die bij hem waren, keken geërgerd.

‘Doe toch eens open!’ riep hij boos. ‘We hebben het beste met u voor. Doe de deur open, in naam van God, de Allerhoogste!’

Vanuit het huis klonk een angstige vrouwenstem. ‘Maar ik ken u helemaal niet! Wat wilt u? Ga weg!’

De stem klonk opgewonden, maar zeker niet hysterisch, hoewel hij dat wel had verwacht. Normaal gesproken zou Don Anselmo rechtsomkeert hebben gemaakt. Hij had al veertig jaar ervaring op dit gebied en hij wist heel goed dat je je doel niet altijd al na de eerste poging bereikte. Maar in dit geval was alles anders. En Don Anselmo had lange tijd geworsteld met de vraag of hij moest toegeven aan de druk van de hoogste instantie en deze verschrikkelijke daad wel moest uitvoeren.

Want hoewel Don Anselmo in zijn klerikale leven al duizend keer of nog vaker de duivel of demonen met vreemde namen als Incubus, Enoch en Leviathan had uitgedreven en beklagenswaardige mensen van onverdraaglijk zielenheil had bevrijd, kostte het hem elke keer weer veel zelfoverwinning. Niet alleen vanwege de fysieke inspanning die de procedure vergde. Het waren vooral de gebeurtenissen die met zijn opdracht gepaard gingen die hij niet kon vergeten. Bovendien was het zo dat vele demonen met namen als Baal of Forcas – de eerste had drie koppen en de ander was een gigantische krachtpatser die ongelooflijk slim was – niet uit zichzelf ophielden en in hem traden.

Eén keer had Abu Gosch, de demon van het bloed die jarenlang in een misvormde juffrouw uit Perugia had gewoond, tijdens de duivelsuitbanning zijn geest in bezit genomen zonder dat hij zijn kwelgeest had opgemerkt. Pas toen hij zichzelf verwondingen begon toe te brengen en op het punt stond met een schaar zijn – toegegeven – nutteloze voortplantingsorgaan af te knippen, viel het een andere broeder op en hield deze hem tegen.

Door het opleggen van een snel opgehaald relikwie van de Heilige Margareta van Cortona had de demon Don Anselmo verlaten. Margareta had

in haar jeugd in zonde en schande geleefd, maar daarna door onthouding en zelfkastijding – waarbij ze zichzelf in haar bovenbenen en onderlichaam sneden had toegebracht – het ware geloof gevonden.

Weer bonsde Don Anselmo op de deur en drukte op de bel. ‘Bent u soms vergeten dat we een afspraak hebben?’

‘Een afspraak? Ik heb met niemand een afspraak!’

‘Wel waar, vorige week. Weet u dat niet meer?’

‘Vorige week was ik hier niet eens,’ zei de vrouw.

‘Dat weet ik,’ antwoordde Don Anselmo. Niet omdat het zo was, maar omdat hij niet wilde dat de vrouw zich nog meer opwond.

‘Heel typerend,’ mompelde de oudste van de twee mannen die bij Don Anselmo waren. Het was een lange man van een jaar of vijftig met een kale, glanzende schedel. Hij was zo gebruind als een berggids uit de Italiaanse Alpen. ‘Wij neurologen noemen dit neurasthenische schizofrenie, geen zeldzaam verschijnsel trouwens, waarbij de patiënt zich recente gebeurtenissen niet meer kan herinneren.’

‘Nonsens,’ zei Don Anselmo boos. ‘Dit is de demon Isaacaron. Hij wist alle heldere gedachten uit en richt alle doen en laten op verleiding en lust of, zoals ze tegenwoordig zeggen, op seks.’

Zijn tweede begeleider, een vadsige jongeman met rode wangen en kort haar, sloeg zijn ogen neer en keek bedremmeld naar zijn glimmend geïpette schoenen. Zijn gedrag liet er geen twijfel over bestaan dat hij een studiosus aan de priesteropleiding was.

De studiosus omklemde met beide handen een zwartleren tas. Hierin zaten alle noodzakelijke attributen voor de duivelsuitdrijving: een paarse stola, twee flessen met verschillende soorten water, een dikke, witte kaars, een nikkelen doosje met het verpulverde kousje van een gewijde kaars, een koperen kruis van vijftien bij vijftwintig centimeter, spanbanden uit een winkel voor automaterialen en een boek in octavoformaat in een roodleren band en de in goud gepreegde titel:

RITUALE ROMANUM

EDITIO PRIMA POST TYPICAM*

Het lawaai had een ongewenste getuige aangetrokken die een verdieping lager haar hoofd nieuwsgierig door de trapleuning stak. Toen de studiosus

* Romeins Ritenregister. Eerste originele oplage

dat merkte, knikte hij naar de *padre* en wees naar beneden in het trappenhuis.

Don Anselmo boog zich over de trapleuning en siste hees: 'Weg daar, dit gaat u niets aan!'

Binnen de kortste keren was de vrouw verdwenen, waarna er een paar verdiepingen lager een deur in het slot viel.

Toen werd de voordeur totaal onverwacht opengedaan. Als een negentiende-eeuwse Maria-figuur stond ze daar, in een dunne, hemelsblauwe ochtendjas. Ze was bleek en niet opgemaakt en had haar halflange haar vluchtig opgestoken waardoor ze er een beetje wulps uitzag.

Wat een prachtwif, dacht Don Anselmo. Hij had deze vrouw nog nooit gezien, maar ze hadden hem gewaarschuwd en hij wist dus wat hij kon verwachten. Hij was dan ook de eerste die zichzelf weer in de hand had.

Terwijl de beide anderen de vrouw nog met hun ogen verslonden en niet van hun plaats kwamen, zette de *padre* een stap naar binnen. Vanuit het huis sloeg hem een verstikkende hitte tegemoet. Maar dat was in dit seizoen niet ongebruikelijk bij een appartement op de hoogste verdieping; zelfs de nacht bracht geen verkoeling.

Ondanks de hitte en uit verlegenheid, ja zelfs uit schaamte voor de drie mannen die voor haar stonden, hield de knappe vrouw de kraag van haar kamerjas met beide handen dicht.

'Bent u van de politie? Hebt u een huiszoekingsbevel?' vroeg ze verbaasd en ze keek de mannen met grote ogen aan.

Don Anselmo hield haar een vel papier onder de neus. 'Wij zijn niet van de politie, *signora*. U weet wel waarom we hier zijn!'

Maar de *signora* was veel te opgewonden om de brief te lezen. Bovendien was de tekst in het Latijn geschreven. Het enige wat ze zag, was het briefhoofd met het pauselijk wapen en de afzender: Città del Vaticano. Ook zag ze de dik onderstreepte woorden: NORMA OBSERVANDA CIRCA EXORCIZANDAM A DAEMONIO.

Het kleine beetje Latijn dat ze op school had geleerd, was net voldoende om het niet-vloeiende Kerklatin enigszins te begrijpen: *Richtlijnen voor het uitbannen van een demon*.

De knappe *signora* hapte naar adem. Duivelsuitbanning! schoot het door haar heen.

Daar had ze weleens van gehoord; ze had zelfs een film gezien die daarover ging, *The Exorcist*. Een enge film, maar ze had gedacht dat het allemaal fictie was. Ongelooflijk dat zoiets tegenwoordig nog voorkwam.

‘Luister eens, u vergist zich!’ Haar stem werd luider: ‘U denkt toch niet serieus dat ik door de duivel bezeten ben?’

Don Anselmo zei met een ondoorgrondelijke glimlach: ‘Satan neemt niet zelden bezit van de mooiste schepselen die de Here God heeft geschapen.’ Toen begon de signora keihard te lachen. Ze lachte, verslikte zich en hoestte zich het hart uit het lijf. Het had niet veel gescheeld of ze was in haar lachbui gestikt.

De padre wierp de neuroloog een veelzeggende blik toe en de arts beantwoordde zijn blik met een knikje. Ten slotte stak hij een hand uit en duwde de vrouw opzij.

‘We willen verder geen opzien baren,’ zei hij toen hij het huis in liep. De andere mannen liepen zwijgend en zonder op te kijken achter hem aan. De signora was te overrompeld om ze tegen te houden.

‘Ik heet trouwens Don Anselmo,’ zei hij en hij keek om zich heen in de smaakvol ingerichte salon. ‘En dat is de neuroloog, *dottore*... ach, zijn naam is niet van belang. Angelo, een aankomend theoloog, zal me bij de *liberatio* assisteren.’ Angelo maakte een vage buiging, als een circusartiest wiens nummer wordt aangekondigd. Toen overhandigde hij zijn tas aan de padre. ‘Luister eens, wat heeft dit allemaal te betekenen?’ De signora stond midden in de kamer voor de bank, met haar blik op de telefoon gericht. Toen de padre de inhoud van de tas op de bank wilde leggen, zocht de vrouw naar een manier om een einde te maken aan deze vervloekte situatie. Met een angstige blik keek ze naar de dingen die Don Anselmo uit zijn tas haalde.

‘Wat heeft dit allemaal te betekenen?’ Haar stem werd steeds luider. ‘Verlaat mijn huis onmiddellijk!’

Toen ze de vier spanbanden zag die de padre op de tafel legde, stootte ze een snerpemde, langgerekte kreet uit. Toen voelde ze dat de mollige studiosus haar van achteren vastgreep en haar op de bank drukte. Tegelijkertijd liep de *dottore* naar haar toe. Ze zag dat hij een injectiespuit in zijn hand had. Als een uitzinnige sloeg ze om zich heen, maar het had geen zin. Ze voelde dat de naald in haar rechter bovenbeen drong. Het plafond begon te bewegen. Daarna kreeg ze een weldadig, verdoofd gevoel.

Met een onverschillige blik zag ze dat de studiosus haar benen aan elkaar bond en spanbanden om haar polsen legde. Zelfs toen hij haar optilde en haar met zijn sterke armen naar de ernaast gelegen slaapkamer droeg, zag ze geen enkele reden meer zich hiertegen te verzetten.

Op het bed, waar een ragfijn baldakijn boven hing, snoerde de studiosus

de boeien vast, trok de spanbanden onder het bed door en knoopte ze aan elkaar.

De arts drukte zijn rechterhand tegen haar halsslagader en controleerde haar hartslag. ‘Zesenvertig,’ zei hij en trok zijn wenkbrauwen op. ‘Het is moeilijk om een patiënt zonder indicatie de juiste hoeveelheid toe te dienen.’

‘Isaacaron heeft bezit van haar genomen,’ riep Don Anselmo met bliksemende ogen. ‘Maar ik zal hem uit het lichaam van deze mooie vrouw drijven.’ Er vloog een duivelse blik over het gezicht van de exorcist. Nu was hij aan de beurt.

Snel sloeg hij de parse stola om zich heen. Toen opende hij de schroefdrop van de beide waterflessen. Uit de eerste schonk hij een beetje water in zijn hand en daarmee besprenkelde hij de knappe signora.

Zij reageerde niet. Pas toen hij de procedure met het water uit de tweede fles herhaalde, schudde de knappe signora haar hoofd heen en weer. Haar lichaam kromde zich en met een zwakke stem zei ze: ‘Wat zijn jullie aan het doen, klootzakken! Maak me los! Drie kerels tegen een zwakke vrouw! Schamen jullie je niet?’

De studiosus stapte achteruit alsof hij door de bliksem van de Heilige Geest was getroffen. Hij kneep zijn ogen halfdicht alsof deze onwaardige woorden hem pijn hadden gedaan. Gespannen keek de arts naar de padre om te zien hoe deze zou reageren, maar Don Anselmo vertoonde geen enkele opwindning.

‘Het is de demon die via haar spreekt en dat soort woorden gebruikt,’ siste hij. En tegen de neuroloog zei hij: ‘U vraagt zich misschien af waarom ik verschillende soorten water heb gebruikt. Maar ik wilde zeker weten dat het deze keer niet om hysterie gaat. Mensen die hysterisch zijn, gedragen zich vaak alsof ze bezeten zijn, om interessant te doen bijvoorbeeld. Dan zou de signora een geval voor u zijn, dottore en niet voor een exorcist. Daarom ben ik met de *exorcismus probativus* begonnen. Ik heb de signora eerst met gewoon water besprenkeld en zoals u hebt gezien, vertoonde ze geen enkele reactie. Maar het water uit de tweede fles was wijwater. U hebt zelf kunnen zien hoe de demon daarop reageerde.’

De studiosus viel hem in de rede. ‘Don Anselmo... Don Anselmo...’

‘Hou je mond!’ snauwde de padre tegen de studiosus en hij pakte de rode *Rituale Romanum*. Met een zelfverzekerd gebaar sloeg hij de juiste bladzijde op. Toen nam hij het kruis in zijn rechterhand, knielde voor de trillende signora en begon de rite op te lezen:

‘Almachtige Vader, enige God, kom snel, opdat U de mens die U naar Uw evenbeeld hebt geschapen van de ondergang kunt redden. Richt, o Heer, Uw toorn tegen het beest dat Uw wijngaard afwijst. Uw machtige krachten mogen hem dwingen van Uw dienaars te wijken, opdat hij het niet langer waagt haar gevangen te houden die U het waardig hebt gevonden naar Uw evenbeeld te scheppen.’

De knappe signora trok aan de banden die haar aan haar bed gekluisterd hielden. De riemen deden pijn en veroorzaakten donkerrode striemen. Zo goed ze kon, wierp ze zich van de ene zij op haar andere, waarbij haar perfecte lichaam voor het oog van de mannen werd ontbloot. Ze hapte naar adem.

De studiosus viel bijna flauw en maakte zijn witte, bezwete priesterboordje los. Nadat zijn moeder was opgehouden hem de borst te geven – toen hij anderhalf jaar oud was – had hij nooit meer een secundair geslachtsorgaan van dichtbij gezien. Nadat hij dit opwindende, schandelijke beeld wellustig in zich had opgenomen, wierp hij Don Anselmo een verwijtende blik toe.

De neuroloog, die de voorkeur gaf aan zijn eigen sekse en bovendien gewend was aan de identieke symptomen van hysterie, bleek minder onder de indruk. Hij merkte wel op dat deze procedure misschien te veel eiste van de fysieke en de psychische vermogens van de signora. ‘Ik adviseer u dringend deze behandeling af te breken,’ riep hij boven het gegil, gejammer en gekerm van de knappe vrouw uit.

Don Anselmo leek het niet te horen.

Weer besprenkelde hij de tierende signora met wijwater. Haar gekwelde stem klonk inmiddels zo luid dat de exorcist zijn stem moest verheffen: ‘Ik beveel je, wie je ook bent, onreine geest en al je gezellen die deze dienaars van God beheersen, dat je je naam vertelt en de dag en het uur waarop je uit haar zult treden met het een of andere teken. En je moet mij, onwaardige dienaar Gods, totaal gehoorzamen. Bovendien mag je dit schepsel en niemand in dit vertrek ook maar enig kwaad berokkenen.’

Don Anselmo was nog maar net klaar met zijn bezwering, toen de knappe signora zo hard ze kon begon te schreeuwen: ‘Help, help! Is er dan niemand die me hoort? Help, help!’

Ze schreeuwde zo hard dat de padre de studiosus met een teken te kennen gaf dat hij een kussen op het gezicht van de signora moest drukken, zodat ze niet het hele huis bij elkaar schreeuwde.

‘Hou op, dat mag u niet doen!’ snauwde de dottore tegen de studiosus en

hij probeerde het kussen uit zijn handen te trekken. Maar met Gods hulp en de enorme kracht van zijn jeugd duwde deze de neuroloog opzij, zodat deze struikelde en op de grond viel.

‘Dat hoef ik me niet te laten welgevallen!’ De dottore schuimbekte van woede, krabbelde overeind en strompelde naar de deur. ‘U kunt onze samenwerking als beëindigd beschouwen!’ riep hij. Toen sloeg hij de deur achter zich dicht.

Het kussen op het gezicht van de knappe signora dempte haar kreten. De krampachtige bewegingen waarmee ze zich probeerde te bevrijden, bleven aanhouden.

Haar aanblik wekte bij de studiosus steeds nieuwe, zondige gedachten op. Hoe, vroeg hij zich af, zouden de engelen in de hemel eruitzien als de duivel op aarde er al zo verleidelijk uitzag?

Don Anselmo, die dankzij zijn leeftijd niet meer zulke gedachten had, liet zich niet door haar aanblik afleiden en ging door met de afronding van zijn werk:

‘Ik bezweer je, ouwe slang, bij de Rechter over de levenden en de doden, verlaat deze maagd die haar toevlucht zoekt in de schoot van de kerk. Dat gebiedt je God de Vader. Dat gebiedt je God de Zoon. Dat gebiedt je God de Heilige Geest. Dat gebiedt je het geloof van de heilige apostel Paulus. Dat gebiedt je het bloed der martelaren. Dat gebiedt je de voorspraak van alle heiligen. Dat gebiedt je de kracht van het christelijke geloof. Verdwijndus, verleider, vijand van de deugd.’

‘Don Anselmo, Don Anselmo!’ riep de studiosus. ‘Kijk toch eens!’ Hij trilde over zijn hele lichaam.

Hoofdstuk 1

Alberto, de chauffeur van de kardinaal, drukte het gaspedaal van de kleine Fiat zo diep in dat de motor jankte als een gekweld dier. Kardinaal Gonzaga zat als een Egyptisch standbeeld rechtop en stijf op de achterbank. Met hese stem zei hij: 'We moeten er zijn voordat de dag aanbreekt!' 'Dat weet ik, *excellenza!*' Alberto keek op het dashboardklokje dat groen oplichtte: tien over tien 's avonds.

Eindelijk verbrak de man die naast Alberto zat zijn stilzwijgen. Voorbij Florence hadden ze de A1 richting Bologna genomen en vanaf dat moment had de *monsignore* geen woord gezegd. Normaal gesproken was monsignor Soffici, de privésecretaris van de kardinaal, niet zo stil. Maar nu was zijn keel dichtgesnoerd van opwindning.

Soffici schraapte zijn keel. Toen zei hij, terwijl hij zijn blik op de achterlichten van de voor hen rijdende auto gericht hield: 'Niemand heeft er iets aan wanneer we in de greppel naast de weg terechtkomen, u niet en de heilige moederkerk al helemaal niet. Als ik me deze opmerking mag veroorloven, *excellenza!*'

'Ach wat!' siste Gonzaga wrevelig. Met de mouw van zijn zwarte colbertje wiste hij het zweet van zijn kale kop. Hij had echt last van de hitte in deze zwoele augustusnacht.

Alberto keek naar hem via het achteruitkijkspiegeltje.

'Het was uw idee, *excellenza*, om met mijn auto te gaan. Uw dienstauto heeft tenminste airco en dat zou in uw geval echt een voordeel zijn geweest.'

'Dat hoeft me heus niet te vertellen,' snauwde Gonzaga tegen zijn chauffeur.

Nu bemoeide ook de *monsignore* zich ermee: 'Ja, een zwarte limo met een kentekenplaat van het Vaticaan! Nog beter was een politie-escorte met blauw zwaailicht en een mededeling tijdens het nieuws: "Vannacht vervoert zijne excellentie curiekardinaal Filippo Gonzaga over de autostrada van Florence naar Bologna..."'

'Zwijg!' Gonzaga viel zijn secretaris in de rede. 'Geen woord meer! Ik heb me toch niet beklaagd? We hebben immers besloten dat het veel minder

opvalt als drie mannen 's nachts in een onopvallende Fiat van Rome naar de Brennerpas rijden. *Basta.*'

'Het was goed bedoeld, hoor, *excellenza,*' zei Alberto. Toen vervielen de drie mannen weer in een gespannen stilzwijgen.

Alberto hield een constante snelheid aan van honderdzesig kilometer per uur. Gonzaga zat op achterbank geconcentreerd door de voorruit te staren, waar de dimlichten zich met moeite een weg door het donker baanden.

Soffici, een gespierde man van een jaar of veertig met stekeltjes en een bril met gouden montuur, bewoog zijn lippen als in gebed. Daarbij produceerde hij een geluid als van een druppende kraan.

'Kunt u niet in stilte bidden?' vroeg Gonzaga zenuwachtig. Deemoedig als een kind dat een standje heeft gekregen, hield de monsignore zijn lippen op elkaar.

Voorbij Modena, waar de A1 naar het westen afbuigt richting Milaan en de A22 naar het noorden, werd het gezoem van de motor overstemd door het *Halleluja* van Händel. De melodie kwam uit de binnenzak van Soffici's colbert. Zenuwachtig haalde de secretaris zijn mobieltje tevoorschijn en keek op de display. Hij draaide zich half om en overhandigde de telefoon aan Gonzaga. 'Voor u, *excellenza!*'

Gonzaga, die met zijn gedachten heel ergens anders was, stak zijn linkerhand uit zonder zijn secretaris aan te kijken en zei: 'Geef hier!' Toen drukte hij de telefoon tegen zijn oor. '*Pronto!*' Even luisterde hij zwijgend, maar toen zei Gonzaga kortaf: 'Ik heb het wachtwoord begrepen. Hopelijk zijn we er op tijd. Verder voel ik me als een Egyptische mummie, als die...' Hij aarzelde.

'Toetanchamon!' zei Soffici behulpzaam.

'Precies. Als die Toetanchamon. God zij met u.'

Kardinaal Gonzaga gaf de telefoon terug. 'Als het misloopt, kunt u maar beter een nieuwe melodie voor uw mobieltje downloaden,' zei hij sarcastisch. De secretaris draaide zich om. 'Wat zou er nu nog mis moeten gaan, *excellenza?*'

Gonzaga hief theatraal zijn beide handen op alsof hij het *Te deum* wilde inzetten, maar hij zei nogal blasfemisch: 'Een beetje veel, wat de Here Jezus de laatste tijd van ons vergt. Zou me niets verbazen als ons plan op het laatste moment nog mislukt.'

Even was het stil en iedereen dacht na. Ten slotte fluisterde Gonzaga, alsof iemand hen kon afluisteren: 'Het wachtwoord is Apocalyps 20:7. Alberto, heb je me gehoord?'